

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 162/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť J. G. a Mgr. G. Z., obaja bytom K., pre namietané porušenie čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 12 a čl. 15 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru, Odboru hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Košice, č. p.: HCP-61-72/OHCP-KE/2002 z 25. septembra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. a Mgr. G. Z. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2002 doručená sťažnosť J. G. (ďalej len „sťažovateľ“) a Mgr. G. Z. (ďalej len „sťažovateľka“), obaja bytom K., v ktorej namietali porušenie čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj porušenie čl. 12 a čl. 15 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru, Odboru hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len „policajný útvar“), č. p.: HCP-61-72/OHCP-KE/2002 z 25. septembra 2002.

Uvedeným rozhodnutím policajný útvar podľa § 42 ods. 1 písm. c) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zrušil sťažovateľke, štátnej občianke Ukrajinskej republiky, manželke sťažovateľa povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a uložil jej povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti spomenutého rozhodnutia.

Svoje rozhodnutie odôvodnil policajný útvar tým, že pri kontrole trvalého pobytu sťažovateľky zistil, že táto uzavrela (ako cudzinka) 11. decembra 1999 manželstvo so sťažovateľom, ktorý je občanom Slovenskej republiky, s cieľom získať povolenie na trvalý pobyt, o čom svedčí najmä skutočnosť, že po sobáši nežije v spoločnej domácnosti so sťažovateľom, ale so svojím bývalým manželom - občanom Ukrajinskej republiky, nevedela uviesť, kde sa jej terajší manžel momentálne zdržiava, resp. kde pracuje a z „pohovoru“ so sťažovateľom vyplynulo, že sa so sťažovateľkou stretáva iba trikrát alebo štyrikrát ročne.

Sťažovatelia namietali, že v odôvodnení rozhodnutia policajného útvaru „sú uvedené vykonštruované a nepravdivé údaje“. Bývalý manžel sťažovateľky býva na Ukrajine. a Slovensko navštívil tri až štyrikrát vždy na dva – tri dni (kvôli obchodným záležitostiam), čo možno dokázať dokladmi o prechode štátnej hranice, sťažovateľka pri podaní vysvetlenia uviedla, že sťažovateľ nemá stále pracovisko a ako podnikateľ vykonáva práce na rôznych miestach v Slovenskej republike a Českej republike, a sťažovateľ uviedol, že počas roka je kvôli pracovným povinnostiam v niektorých mesiacoch jeden až tri týždne mimo Košíc.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovatelia žiadali ústavný súd „o zrušenie uznesenia Úradu hraničnej a cudzineckej polície PZ ako protiústavného, ktoré je v rozpore s medzinárodnými dokumentami“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovatelia svojou sťažnosťou napádajú rozhodnutie policajného útvaru č. p.: HCP-61-72/OHCP-KE/2002 z 25. septembra 2002, ktorým ako orgán príslušný podľa § 80 ods. 1

zákona o pobyte cudzincov zrušil podľa § 42 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona sťažovateľke povolenie na trvalý a podľa § 42 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov jej uložil povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Podľa § 78 zákona o pobyte cudzincov ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

Sťažovatelia boli v napadnutom rozhodnutí o možnosti podať proti nemu odvolanie výslovne poučení, napriek tomu sa obrátili so svojou sťažnosťou priamo na ústavný súd, pričom nepreukázali využitie tohto opravného prostriedku, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv poskytuje.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na základe vyššie uvedenej skutočnosti dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov nie je prípustná, rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2002